

=====

"

" v e r e n i g i n g "

" O O D E E D E R V E E R D R A A G Z A "

"

" *Sisco no.468874 t.n.v. de Penningm. der"ODV" Den Haag* "

" *Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag t. 68-3-7* "

" *Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t. 68-7-61* "

=====

W E E K B L A D

nadruk verboden

25e jaargang nr. 23

60 februari 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na over het-geen gesproken wordt. Ons onderwerp werd door het bestuur gekozen voor deze avond uit de beschikbare en door u gegeven onderwerpen. De titel luidt:

I N D E T I J D ; B U I T E N D E T I J D

=====

Mogelijk zoudt u enige tijd nodig hebben om er zelf achter te komen waar dit over gaat. Daarom zal ik het u maar meteen vertellen het mense-lijke bewustzijn bestaat in de tijd, maar vreemd genoeg bestaat het soms toch ook buiten de tijd.

Wat wil zeggen dat wij ons ondermeer bezig zullen houden met een enkel aspect van de proscopie, het zien in de tijd. Er zijn echter ook nog geheel andere aspecten aan verbonden, zoals de vraag of de tijd nu wel werkelijk is en overal geldt. Zo niet, wat is er dan wel.

U ziet het; wij hebben nogal het een en ander voor de boeg, Ik zal dan ook maar meteen beginnen met de zaken te noemen die volgens mij in dit onderwerp het meeste terzake doen.

Wanneer wij spreken over de tijd dan hebben wij het over een ritme dat voor ons in feite reeds grotendeels kunstmatig is bepaald en zek er geen integrerend deel vormt van ons wezen. Voor de mens is de draaiing van de aarde bepalend voor de wijze waarop hij zijn tijd en leven indeelt.

Door die indeling ontstaat voor hem een tijdsbesef dat hij vervolgens op alles van toepassing probeert te doen zijn. Op basis van de draaiing van de aarde heeft men later uurwerken gemaakt die nu bij velen voor een groot deel de taak van de zon hebben overgenomen. Hoe minder men met de natuurverbonden leeft, hoe sterker de invloed van het uurwerk. Zelfs zo sterk, dat de mensen die in de stad leven in feite altijd minder tijd blijken te hebben dan de mensen die nog op het platte land leven en werken.

Ergens kunnen wij beseffen, dat tijd wel een illusie moet zijn. Aan de andere kant zal en moet zij ook ergens een betekenis bezitten. Wanneer wij proberen die betekenis uit te zetten in de kosmos zo kunnen wij zeggen:

Tijd is uiteindelijk een functie van beweging in ruimte. Dan weten wij nog niets, maar het klinkt in ieder geval al beslissend en beter dan een ik weet het niet.

De stelling komt op het volgende neer: de aarde beweegt, haar beweging in ruimte veroorzaakt de verschijnselen die wij als tijd ervaren. Maar de zon beweegt zich met haar satellieten ook door de ruimte met een snelheid die ligt tussen de 23 en 24,000 km. / min. En wel in een zeer bepaalde richting.

Toch wordt dit alles door ons niet als tijd ervaren. Waarom niet? Omdat wij hier geen zichtbare maatstaf kennen waarmee deze snelheid voor ons persoonlijk kenbaar en meetbaar is. Deze snelheid is een konstante voor ons. Er is echter een verandering van snelheid nodig, voor hierdoor een invloed die b.v. ons besef of lichamelijk ritme aanspreekt kan ontstaan.

Meer van belang is voor ons het feit, dat de aarde met een behoorlijk tempo zich voortdurend beweegt langs een baan rond de zon, die niet geheel rond, maar enigszins elliptisch is.

Dit nu is waarneembaar, zo goed als de wenteling van de aarde rond haar as kenbare verschijnselen veroorzaakt. Zo ontstaat er voor ons een ritme dat op aarde zowel denken als lichamelijke functies bepaalt. De mens kan de zich in hem lichamelijk en anderszins steeds weer herhalende verschijnselen dus koppelen aan bepaalde verschijnselen buiten hem.

Er ontstaat een verwachtingspatroon dat als maatstaf voor de tijd geldt en dus ook alle niet actieveperiodes in feite meetbaar maakt. Wanneer je nu de geest zonder de stof zie, zij het door de dood of b.v. door uitbreiding, een tijdelijke werkelijkheidsvervreemding zelfs, zo zal deze tijd niet onbepaald voor het ik kenbaar zijn en dus ook gelden.

Het ik zal dan nog wel de tijd beleven, maar er is geen maatstaf meer te geven. De tijd wordt zuiver persoonlijk. Het blijkt, dat het begrip van tijd dat een mens bezit dan mede bepaald wordt door het aantal belevingen dat hij achtereenvolgens heeft en wel zo, dat de tijd langer lijkt naarmate er minder belevingen optreden.

Voor de geest zijn er in wezen weinig externe factoren, die tot een dergelijk tijdservaren bij kunnen dragen. Maar geen nood: de geest meet nu de veranderingen die zich in het eigen bewustzijn hoe dan ook afspelen en telt dezen te samen. Hij vergelijkt dan het aantal ervaringen met de aantallen die in de stof in een bepaalde periode normaal voor hem waren en noemt dit tijd.

Waaruit u reeds de konklusie kunt trekken, dat de tijd niet bepaald een vaste waarde betekent, maar eerder een ritme is waarin wij ons leven en beleven plegen te ervaren en te groeperen.

Vaste indelingen blijken steeds weer door zich herhalende fenomenen van buiten af bepaald te worden. Je kunt dan ook stellen, dat er voor de geest een werkelijke en externe tijd bestaat tenzij zij met de stof in verbinding treedt op een eigen wereld met buiten haar liggende of van bui en haar stammen zich steeds weer herhalende invloede opbouwt. Wel kent de geest altijd een tijdservaren daar het ik invloeden altijd weer als reeksen van verschillen en niet als gelijktijdigheid zal ervaren. Door het bevattingsvermogen bepaald delen wij alle invloeden in in achtereenvolgende ervaringen of erkenningen, zelfs wanneer zij in wezen een ondeelbare eenheid vormen.

Laat ons eens nagaan, wat er in de geest also bestaat. De geest leeft, neemt waar. Maar die geest heeft een persoonlijke tijd. Indien contact gemaakt wordt met b.v. iemand of iets op aarde, zo kan er volgens aardse berekening een reeks van jaren verlopen terwijl het aantal voor

de geest beleefbare gebeurtenissen zo klein is, dat het voor die geest slechts minuten schijnen.

Ook de mens kan innerlijk een reeks invloeden en beelden ondergaan in zeer korte tijd, die hem echter jaren lang schijnen te duren en pas tot aardse tijd herleid kunnen worden wanneer men weer de stoffelijke norm ervaart.

Op dergelijke ogenblikken kun je stellen dat je lichamelijk in de tijd leeft, maar gelijktijdig geestelijk of zelfs mentaal tijdelijk een beetje buiten die tijd beleeft en denkt.

Waarmede het al duidelijk zal zijn geworden, dat het niet zo eenvoudig is als het schijnt om zaken als helderziendheid in ruimte en tijd en soortgelijke zaken even te verklaren.

Hierbij speelt het trouwens ook een rol dat tijdens het aardse bestaan men stoffelijk achtereenvolgend alle oorzaak en gevolgswerkingen doormaakt. Je moet de gehele reeks doorlopen. Er is geen enkele mogelijkheid om grote delen daarvan geheel te overspringen. Zelfs indien het eigen bewustzijn tijdelijk stoffelijk is uitgeschakeld zal men later alle voorbijgegangene gebeurtenissen nog steeds als een vaste en onbreekbare volgorde kunnen achterhalen.

Wel bestaat er voor de mens de mogelijkheid na het beleven een deel van de belevingen en ervaringen uit zijn bewustzijn te verdringen, maar zelfs om dit te kunnen doen zal hij ze eerst door moeten maken.

In de geest echter ben ik het zelf echter en beweeg ik mijzelf in feite langs een reeks voor mij vaststaande mogelijkheden. Hierdoor is het in de geest wel mogelijk, sprongen te maken waardoor men desnoods meerdere jaren van samenhang kwijt raakt. Alleen kun je dan ook de reeks van tussen liggende gebeurtenissen ook niet meer overzien.

Voor het ik loopt de tijd normaal verder, ook wanneer een grote reeks van oorzaak en gevolgswerkingen in feite werd genegeerd, overgeslagen. Wie dit kan volgen zal ook begrijpen, dat het bij helderziendheid in de tijd wel heel erg moeilijk zal worden om juis e tijdstippen te bepalen.

Wanneer men toch tot dergelijke bepalingen komt zal dit altijd eerder het gevolg zijn van bepaalde verschijnselen die men waarneemt en met een bepaalde tijd placht te associëren.

De helderziende zegt b.v.: in de lente zal er een grote verandering komen. Want hij of zij heeft toevallig in het beeld van een komende tijd een bloeiende appelboom gezien en neemt dus zonder meer aan dat dit lentetijd betekent.

Op aarde kunnen er jaren voorbij gaan en er gebeurt niets. De mensen zijn geneigd te zeggen, dat die helderziende gek was. Mogelijk gebeurt alles wat voorspeld werd later wel, maar in een jaar waar men alles omtrent de helderziende en zijn voorspellingen al is vergeten.

De helderziende heeft dan wel gelijk gehad met zijn waarneming, maar zijn tijdsbepaling was dermate sterk afhankelijk van de door hem te interpreteren indicaties Mijn hemel, ik ga praten als een kamerlid. Laat ik dat vooral zoveel mogelijk vermijden.

De helderziende was bij zijn bepaling van tijdstip zodanig afhankelijk van enkele verschijnselen en indicaties die hijzelf geheel diende te interpreteren, dat hij eenvoudig niet tot een konstateren van een vaste en onveranderlijke tijdsduur tussen het lichamelijk gebeuren en het voordien in de geest waargenomene kon komen.

Een verschijnsel dat je steeds weer tegen komt. Wanneer u zelf druk bezig bent, u kent het verschijnsel wel, zijn er ogenblikken dat de tijd voor uw gevoel geheel anders verloopt dan de klok weergeeft.

U bent gezellig bezig en de uren vliegen. Je bent op kantoor en durft niet goed voor 5 uur weggaan. Het is al vijf voor vijf, u hebt niets meer te doen. De klok schijnt er uren over te doen om die korte afstand die

5 minuten op de wijzerplaat betekenen, af te leggen.

Het klinkt sommigen mogelijk wat vreemd in de oren, maar ook hier hebben wij, en dan gewoon in de stoffelijke wereld, al een teken dat het tijdservaren variabel is. Neem de uiterlijke maatstaf van tijdsverloop weg en ook voor de mens is geen werkelijke tijdsbepaling anders dan op grond van zijn eigen besef en beleven meer mogelijk.

Let nu op, want al probeer ik dan ook alle ambtelijke taalfouten te vermijden, ons onderwerp wordt toch nogal ingrward. U weet dat ambtelijke taal een denkwijze is waardoor je een plus een is twee kunt omzetten in een redevoering met hoofd en onder sub a, b, c, aangevuld met twee so ialistische punten, een juridische beschouwing van het cda die uiteindelijk de konklusie mogelijk maken dat een plus een mogelijk en zo onder zeer bepaalde omstandigheden wel eens twee zou kunnen zijn.

Ik echter probeer zoveel mogelijk te spreken in gewone taal, al is het maar omdat ambtelijke taal moeilijk te begrijpen is en bovendien te perfectionistisch pleegt te zijn om op korte termijn enige konstruktie van de waarheid mogelijk te maken.

Luister: mijn werkelijke ego kent geen tijd. Het kent slechts erva ren. Wat wil zeggen dat de wijze waarop ik mijn belangstelling richt ook bepalend is voor mijn beleven. Het gevolg is, dat er voor het ik geen enkel verschil zal liggen tussen b.v. 10.000 jaren in het verleden en 10.000 jaren in de toekomst. gerekend naar stoffelijke maatstaf.

Alles is nu op het ogenblik dat ik mijzelf daarop richt. De enige fout, het enige tijdservaren dat hier nog kan insluipen is het feit, dat de toekomst ook voor het geestelijke besef alleen bestaat uit een grotere reeks van mogelijkheden, waaruit echter slechts een lijn van oorzaak en gevolg voor anderen en door anderen verwezenlijkt wordt.

Verleden- toekomst behoeft niet als een rechtlijnige ontwikkeling beleefd te worden, maar voor iemand in de stof is het, hoe bochtig dan misshien ook, altijd een enkele lijn. Al het andere is wel met het beleefde vergelijkbaar, maar bestaat niet. Mogelijkheden in de toekomst kunnen wel erkend worden, maar zonder een vaste verbinding in oorzaak en gevolg met het verleden behoeven zij niet waar te worden. Wanneer deze band ontbreekt kun je dus niet zeggen, wat voor anderen de feitelijke toekomst zal inhouden.

Wanneer je vanuit de geest een periode beziet op b.v. de aarde waarin je zelf niet op die aarde leeft, is het niet goed mogelijk te bepalen welk van de mogelijkheden voor de mensen in de stof de wezenlijk beleefde toekomst zullen vormen.

Zelfs bij een schouwen in het verleden is het voor mij als geest vaak erg moeilijk een verschil te maken tussen datgene wat wezenlijk is gebeurd en datgene wat als parallele mogelijkheid ook toen aanwezig was.

Het zal u duidelijk zijn dat dit aspect zal gelden voor elke geest. zelfs wanneer die geest tijdelijk in binding met de stof leeft en beleefd. Voor de mens zelf betekent dit, dat hij wel het verleden kan erugvinden, maar zelfs dit niet geheel volgens alle feiten juist tenzij in het heden punten aanwezig zijn, waardoor een keuze tussen de verschillende mogelijkheden voor hem mogelijk is geworden.

Het betekent verder - wat ook belangrijk kan zijn - dat de reeks ervaringen die wij persoonlijk hebben opgedaan onze persoonlijkheid hebben gevormd en dat dit onze visie op het verleden mede zal bepalen: wanneer wij terug kijken in de tijd zien wij niet alleen de mogelijkheden die eens bestonden, maar ook de delen van eigen vorming, die daarmee in verband schenen te staan.

Wie kiest voor een bepaalde benadering en interpretatie van het verleden zal hierbij altijd mede bepaald worden door de ervaringen die hijzelf heeft opgedaan en de invloeden, waardoor zijn huidige persoonlijkheid werd gevormd. Objectiviteit is in feite niet geheel mogelijk.

Dan kunnen twee historici of twee helderzienden, terug kijkende in het verleden, ziende naar het gelijke ogenblik, toch komen tot een geheel verschillende interpretatie van dat verleden. Wat wonderlijk is wanneer wij beseffen, dat er toch maar een enkel verleden geheel in de oorzaak en gevolgwerkingen terug te vinden is.

Maar de mogelijkheden die niet volledig concreet werden kun je op grond van persoonlijke eigenschappen en bij vergissing toch interpreteren als werkelijkheid. Soms voert dit tot wonderlijke zaken. Zo zijn er mensen die helderziende terugschouwend op de trad van Rome Nero viool hebben zien spelen - ofschoon dit instrument eerst veel later is uitgevonden.

Enkelen van hen, dit beseffende, zagen hem een gestreken snaarinstrument bespelen. Dezen bestonden, vooral in Azie, in die dagen wel reeds. Maar zover ik na kan gaan speelde Nero eenvoudig op een simpel soort harp met acht snaren, een soort lier.

Mogelijk komt die viool dan ook voort uit het besef van degenen die terugschouwen, dat Nero krampachtig probeerde op elke gebied in zijn rijk de eerste viool te spelen en daarbij zo heet gebakerd was dat uiteindelijk een groot deel van Rome afbrandde.

Ik wil hiermede maar zeggen, dat de helderziende wel degelijk beïnvloed wordt door zijn eigen kennis en inzichten van het ogenblik en zo geheel verkeerde dingen kan waarnemen ofschoon andere gegevens weer controleerbaar geheel juist werden weergegeven en later terug te vinden zijn in b.v. overblijfselen.

Feiten kun je in het verleden alleen dan terugvinden, wanneer je kunt uitgaan van kernpunten waaromtrent geen vergissing mogelijk is. Van daaruit kun je dan de feiten wel degelijk geheel terugvervolgen. Maar op dat ogenblik treedt de tijd weer op en wordt deel van de waarneming.

Wanneer ik een kernpunt terug vindt en vervolgens teruggaande elk voorgaand moment controleer, zal voor mij de tijd persoonlijk zodanig verlopen, dat de duur van het onderzoek gelijk is aan de tijd die eens verlopen is tussen mijn uiteindelijk doel in de tijd en het kernpunt waarvan ik ben uitgegaan. Voor mij. Want voor anderen geldt mijn geestelijke of mentale tijd niet en voor dezen kan het dus schijnen, of ik in zeer korte tijd tot de "feiten" doordring. Maar indien het tijdsverloop jaren bedroeg zal ook in voor mijn besef jaren bezig zijn.

Mogelijk is dit alles wat onwettelijk, wat abstract. Ik kan het mogelijk vereenvoudigen voor sommigen wanneer ik wijs op het feit, dat het kenbare verschijnsel bij u gebonden is aan de lichtsnelheid zoals deze tusschen de voor u geldende dimensionele verhoudingen optreedt. er bestaan zelfs nu op aarde op zich niet geheel onjuiste theorieën omtrent beweging in de ruimte die stellen dat je, naarmate je de lichtsnelheid in beweging t.a.v. de materie meer benadert, je ook meer van het al gaat omvatten, zodat een steeds groter deel voor jou in feite gelijktijdig en gelijk van plaats schijnt te zijn.

Wanneer een massa van eenmens zich zou kunnen bewegen met de snelheid van het licht - even veronderstellende dat dit mogelijk zou zijn - zou zo iemand op alle plaatsen gelijktijdig aanwezig zijn. Want zijn massa en deze bepaalt zowel zijn bereik van kenvermogen als zijn vermogen tot omvatten, is dan gelijk aan de gehele kosmos.

Het is duidelijk, dat een mens onder dergelijke omstandigheden niet in staat zal zijn het geheel van zijn mogelijkheden te realiseren. Daarvoor moet je ook nog een oneindig bevattingsvermogen hebben.

Daar het vermogen tot gelijktijdig openmen van indrukken bij de geest vaak groter pleegt te zijn zou een geest hier meer kunnen beseffen dan een mens. Aangenomen dat echter van een voldoende bevattingsvermogen sprake zou kunnen zijn, zo zou men in die situatie niet alleen alles kunnen overzien wat op het ogenblik van het bereiken van de lichtsnelheid gebeurt, maar je zoudt een groot aantal ontwikkelingen die normaal veel tijd gaan vergen dan meteen zien en wel als een enkel gebeuren.

De opeenvolging in tijd waarbij het ene punt in de tijd wordt uitgewist op het ogenblik dat het volgende voor je ontstaat verandert dan in een soort lijn waarin een groot aantal van die punten gelijktijdig aanwezig zijn.

Let wel: niet alle gebeuren wordt een enkele lijn. Er is in feite op dat ogenblik sprake van een reeks streepjes die door het richten van je belangstelling daarop wel punt voor punt beschouwd kunnen worden.

Reeksen van gebeurtenissen worden dus als een enkele lijn, als een vaste waarde kenbaar. Door je anders te richten kun je dan b.v. het punt aan het begin en het punt aan het einde van de lijn beleven zonder dat je daarvoor alle tussen liggende punten hebt moeten doorlopen.

x Zo iets als een gramfoonplaat dus?

- Dan wel een langspeler. Maar de voorstelling kan als gelijkenis wel worden aanvaard al is zij, zoals trouwens ook mijn voorbeelden, niet geheel juist.

Stelt u dat de tijd is als een gramfoonplaat, dan kun je zeggen dat je ik willekeurig punt op een groeve kunt aftasten en daardoor verschillende delen kunt overslaan. Maar op het punt waarop je begint is geen beweging, die veroorzaakt je zelf. Het nadeel van deze voorstelling ligt overigens in het feit, dat er een andere groeven aanwezig zijn, die niet behoren tot de ene melodie, die is vastgelegd.

Persoonlijk geef ik de voorkeur aan een film als voorbeeld, omdat hierbij reesen van foto's - stilstaande beelden, voor ons gelijk aan een moment in tijd - vervangen kunnen worden door andere gelijksoortige en niet geheel gelijke beeldreeksen.

Wanneer je buiten de tijd staat ben je niet gebonden aan het verloop zoals dit op de film is vastgelegd. Je kunt bepaalde reeksen beelden en scènes eenvoudig overspringen. In de plaats van de bewegende film krijgen wij dan een soort strip, waar op foto's een verhaal te zien is waarbij alle tussenliggende ontwikkelingen steeds zijn weggelaten, maar toch voldoende samenhang bestaat om het verhaal nog te kunnen volgen.

Trouwens, deze mogelijkheid om steeds een deel van het gebeuren over te slaan zonder daarom de gehele samenhang uit het oog te verliezen is een eigenschap waarover de geest, ook die in de mens, beschikt.

Wanneer je als geest ontstaat besta je alleen uit energie. Dit wil zeggen dat je niet eens behoeft te beantwoorden aan de snelheidsbeperking die de straling van het licht uiteindelijk betekent in de stof.

U weet waarschijnlijk, dat licht een straling is welke zich bij het beroeren van een tussenstof zich pleegt om te zetten in vibraties van een geaardheid die het geheel van de stralingsdelen weergeeft.

De geest kan dan ook op elk ogenblik waar het haar mogelijk is zich los te maken van een persoonlijk of algemeen tijdsbesef, de tijd geheel overzien. Zij staat in feite buiten de tijd. Haar waarneming hiervan zou men kunnen omschrijven als een compacte lijn van mogelijkheden.

Wil je waarnemen dan is het belangrijk dat je leert je oriënteren op een bepaald deel van die hypothetische lijn. Die orientatie is vooral in het begin erg moeilijk.

Daarbij dient U bovendien een uitgangspunt in de werkelijkheid te vinden.

Stel U voor, dat u opzoek bent naar het begin van de mensheid en daarbij uitgaat van Adam en Eva. U ziet heel wat paren die er voor door kunnen gaan, maar u zult geen werkelijke eerste mensen in een paradijs kunnen vinden.

Je vindt dan geen begin -punt en komt dus ook niet tot een waarnemen dat in verband staat met de werkelijkheid zoals de mensheid die heeft geleefd.

Daarom geldt voor orientatie in de tijd, dat wij steeds uit moeten gaan van door ons gekende punten van onze eigen werkelijkheid. De enige andere mogelijkheid is het zoeken van een punt in de tijd waarover wij zoveel bewezen en betrouwbare gegevens bezitten dat het ons mogelijk is alleen op grond daarvan dat ogenblik in tijd te vinden, te reconstrueren en vervolgens volledig in zijn werkelijke samenhangen waar te nemen.

Indien het door mij zovergestelde redelijk juist is, zit daaraan echter een minder aangenaam punt vast: waar blijf je dan met je evolutie? Je zou de tijd nu kunnen vergelijken met een concert. De tijdsperiode die wij overzien is aan het begin kenbaar door een intro, het einde door de finale of mogelijk een grootaccorde in b.v. G mol.

Kun je nu echter zeggen, dat het slotaccorde een evolutie betekent van de intro? Ik dacht van niet. Wel kun je zeggen, dat de betekenis die beiden verbindt bepaald zal worden door de tussenliggende thema's en de wijze, waarop dezen verwerkt worden.

Stel eens dat dit voor de tijd ongeveer zo geldt. Dan heeft een punt in de tijd dat wij bezien op zich nooit een vaste betekenis. Wij kunnen ons dus ook niet op de waarde daarvan orienteren en de waarde van al wat voorafging of volgt daarnaar beoordelen.

Trouwens, de ervaring leert dat toekomst maar zelden alleen een verfijning of verbetering is van het verleden. Wel kun je zeggen dat elk punt dat als heden ervaren wordt mede een konklusie omvat omtrent al het voor jou voorgaande. Maar zelfs hier zijn beperkingen.

Dan is de evolutie waarover de mens zo graag spreekt, een verschijnsel dat je mogelijk in de tijd en vanuit een bepaald standpunt wel kunt verdedigen, maar buiten de tijd niet kan bestaan. Lastig. Pijnlijk zelfs.

Buiten de tijd kun je je eindeloos afvragen, waar het begin is en waar het einde. Er is immers geen feitelijk begin en evenmin een feitelijk einde.

Indien ik het geheel zou willen voorstellen op een meer grafische wijze - zoals u met uw beeld van de gramfoonplaat - dan kun je zeggen: de tijd die wij al evolutiemogelijkheid beschouwen wanneer wij in de tijd leven gedraagt zich in wezen niet anders dan een spiraal die zich naar het middelpunt toe voortdurend verengt.

Op het ogenblik dat het middelpunt echter bereikt is begint deze spiraal op een ander niveau - niet noodzakelijk hoger of lager dus - in uitgaande richting weer die zelfde spiraal te vormen. Wordt de uiterste lijn van de eerste spiraal bereikt dan vindt wederom een niveauverandering plaats en beweegt de lijn zich weer terug naar het middelpunt. Kortom: de kosmische spiraal vormt buiten de tijd een beeld, waar je kosmisch heen en weer van kunt krijgen daar je eenvoudigweg niet kunt bepalen wat nu de juiste betekenis van dit alles is wanneer je de esse, het zijn buiten beschouwing laat.

Wel besef je dan al snel dat voor degene die zich met de richting van de spiraal in een vlak beweegt voor zich door die spiraal de tijd bepaald ziet plus een groot deel van de mogelijkheden.

Dus wat dan voor je ligt is voor jou de toekomst, wat achter je ligt is het verleden. Maar dit is subjectief. Ook zonder degene

die zich daarlangs beweegt zal de spiraal bestaan, maar dan bevat zij geen aanduiding van tijd of tijdsverloop.

Wat de mens beteft betekent dit in feite, dat hetgeen voor jou verleden is niet werkelijk weg is, maar alleen voor jou niet meer bestaat als werkelijkheid. En voor de anderen, die een gelijk punt van de spiraal bereikt hebben.

Maar stel dat er persoonlijkheden zijn die zich op verschillende punten van de spiraal bevinden. De een begint in de tijd van Elizabeth van Engeland, de tweede bij de dood van Napoleon, de derde bij Karel de grote - of de korte, de kale, naar verkiezing. Elk van hen zal de situatie waarin hij verkeert in de stof als heden beschouwen, maar al zijn zij voor de beschouwer buiten de tijd allen gelijkelijk werkelijk, vanuit hun eigen standpunt ligger de anderen in het verleden of in de toekomst en zijn niet "werkelijk" levend.

Stel dat zij met elkaar contact krijgen, telepathisch b.v. Zij zullen elkanders wereldbeeld niet als werkelijkheid kunnen beschouwen. De man uit de tijd van Karel de Grote zal b.v. visioenen van de toekomst krijgen zonder over de termen te beschikken waardoor hij hetgeen hij ontvangt juist kan omschrijven.

Iemand die in de tijd van van Agt leeft en contact krijgt met een van degenen die achter hem op de spiraal leven heeft voor zich wel met het verleden te maken, maar is weer niet in staat de gegevens die hij ontvangt werkelijk te interpreteren in de termen van die tijd waaruit hij de gegevens ontvangt. Hij zal daarom aan alles betekenis toevoegen zoals die volgens zijn huidig besef voor hem bestaan en alles beoordelen vanuit de wereld en levensvisie van zijn eigen tijd.

Wonderlijk maar waar is het dat iemand die in de tijd leeft buiten die tijd om wel contacten kan hebben met anderen die in een ander deel van de tijd leven, terwijl het hem echter niet mogelijk is, alle ontvangen indrukken geheel als een waarheid te beleven. Men kan dezen slechts beleven als een te interpreteren beeld waarbij ons eigen heden altijd weer de baas zal spelen over al hetgeen er aan werkelijke waarden in het verleden is en ons van daaruit bereikt.

x Wanneer je de ontwikkeling van de mens in de spiraal wilt plaatsen en de gang van buiten naar binnentoe loopt zal de snelheid van het gebeuren dus steeds toenemen, zodat ontwikkelingen die eens 100 jaar vergenden nu 50, later weer 25 jaar vergen enz.

- Juist opgemerkt. Dit geldt voor iemand die buiten de spiraal staat zonder meer. In de spiraal levende konstater je - indien je je bewust bent van een deel van het ik dat buiten de tijd staat - dat de gebeurtenissen wel sneller opeenvolgen, maar dat het vermogen van de mens om zich daarin geheel in te leven een ander, vaak veel trager tempo bezit.

Je kunt dus zeggen dat naarmate het vermogen tot leven in de tijd betroffen geraakt met een steeds snellere opeenvolging an gebeuren de kans je daarin bewust en geheel te verdiepen, het geheel daarvan te overzien en te beheersen steeds kleiner zal worden.

Een verschijnsel dat men in uw dagen zeer goed kan opmerken. Wij zien in uw dagen sociale, economische en andere ontwikkelingen steeds sneller gaan, zodat zeer grote veranderingen in korte tijd kunnen optreden en voor de mensheid enorme mogelijkheden ontstaan. Kennelijk is echter niemand geheel in staat zich geheel aan dit sneller wordende tempo van ontwikkelingen aan te passen.

Dit is begrijpelijk wanneer je beseft, dat het ik altijd in de stof gedreven zal worden door denkbeelden en gewoonten die in een langere tijd hun vorm kregen. Om u een voorbeeld te geven: in feite zijn de meeste mensen nog gebonden aan begrippen van handel, bezit, eigendom, zoals die al in de 16e en 17e eeuw reeds algemeen bestonden.

De veranderingen die optraden blijken voor een groot deel vooral uiterlijkheden te betreffen. De verandering van mentaliteit loopt daar steeds meer bij achter.

Het gevolg is, dat de mensen de omstandigheden en mogelijkheden beoordelen aan de hand van maatstaven die niet geheel meer slaan op de feitelijke toestanden. De nadruk komt hierdoor anders te liggen en uit de mogelijkheden van keuze die aanwezig zijn - de spiraal is alleen maar een voorbeeld, geen afbeelding van de werkelijkheid - wordt anders gekozen dan bij een volledig besef van alle mogelijkheden en ontwikkelingen het geval zou zijn.

Buiten de tijd is dan ook veel in feite onbelangrijk wat voor vele mensen van heden buitengewoon belangrijk lijkt. Neem de sociale gedrevenheid in deze tijd, die in feite alleen maar een andere benadering is van het reformatorische denken van lang geleden. Buiten de tijd gezien is menige bestreving en keuze dermate onbelangrijk, dat het kolder is daarvoor de offers te brengen die men nu van zich en anderen ter verwezenlijking van zijn denkbeelden steeds weer eist.

Buiten de tijd weet je immers, dat je het voor jou bestaande maar voor een betrekkelijk kort ogenblik zult beleven als waarheid. Het is er wel en maakt deel uit van de mogelijkheid in de ontwikkelingen van het ik zelf. Maar al snel komen er weer geheel andere punten en mogelijkheden aan de orde of keert men in andere vorm weer op aarde terug, terwijl de invloeden zich eveneens plegen te herhalen.

Mogelijk meent u, dat dit wel heel primitief is of meent u, dat dit ontleend is aan het hindoegehoof. Maar inderdaad lijkt de historie veel op een opsomming van de verschillende kasten, die elkaar in heerschappij volgens dit geloof steeds weer opvolgen.

Op het ogenblik zitten wij dan waarschijnlijk op de grens van een machtsverandering tussen de hendelaren en de krijgslieden. De mensen moeten dus maar heel goed uitkijken, want anders worden na een oorlog de priesters de baas. En Iran maakt reeds nu duidelijk, dat dat hele aal een ramp betekent voor allen, die nog willen leven voor de feiten en niet voor onbewezen stellingen alleen.

Een generaal die zijn wil probeert door te zetten met de wapens kan zeker heel wreed zijn. Maar een priester die hetzelfde nastreeft zal niet alleen proberen het lichaam te onderwerpen, maar ook nog de geest trachten te doden. De priester die maar enige twijfel bij je vermoed is bereid je ziel onmiddellijk naar de hel te sturen, terwijl de generaal tevreden is zolang je zonder vragen gehoorzaamt en netjes met je hakken kunt klappen. Vandaar dat een goed generaal altijd van zijn mensen applaus krijgt met de onderste ledematen. Dit terzijde.

Wie goed kijkt zal zelfs in de moderne historie kunnen zien hoe de heerschappij steeds weer wisselt en overgaat van de ene kaste op de andere. Wat betekent dat in elke periode die zo beheerst wordt door een bepaalde kaste ook de sociale samenhangen en toestanden grote veranderingen ondergaan.

Zijn de boeren de baas dan moet je denken in termen van kommune, cooperatie, onderlingen aansprakelijkheid en hulp. De gemeenschappelijkheid en onderlinge samenwerking is dan bijzonder groot. Komt de handel aan het bewind, dan verdwijnt dit en wordt het een elk voor zich en wie is zo gek om daarvoor te betalen? Begrijpelijk, want wie in de handel gaat zit er nu eenmaal niet om vliegen te vangen, maar om anderen vliegen af te vangen.

Komt de krijgsmanskaste aan de beurt en is orde het belangrijkste. In feite dus een bureaucratie die uitgaat van haar eigen macht en zo steeds meer verantwoordelijkheden op zich gaat nemen die zij in feite niet dragen kan, om eventueel falen dan met geweld te verbergen.

Er komt echter steeds weer een ogenblik waarop men ook zelf beseft de verantwoordelijkheid niet meer te kunnen dragen. Men zoekt dan iemand die voor alles, falen en slagen, aansprakelijk kan worden gesteld, Dat is dan weer een abstractie, een god of zo iets. En zo komen de priesters, de theoretici van de onbewezen leer, weer aan bod en zien hun macht steeds meer groeien, tot zij de lakens uit kunnen delen - de meest geliefde liefdadigheid bij heel wat leden van de geestelijkheid.

Priesters hebben in feite niemand nodig. Maar zij eisen te veel van hun gelovigen. Daardoor komen de boeren in opstand, zien dat zij alleen in samenwerking wat kunnen bereiken. Zo herontstaat dan een periode van sterk kommunale inslag.

Zo ziet het gebeuren er inderdaad ongeveer uit wanneer wij schouwen in de tijd. Willen wij echter van buitenaf, van buiten de tijd dus, dit alles overzien dan blijkt, dat het eenvoudigweg een omloop is, een uitdrukking van de verschillende mogelijkheden tot beleving, kiezen en ook de verschillende kwaliteiten betekent, die in de mens nu eenmaal bestaan.

Een grote maar onpersoonlijke sociale beweging is dan ook, bezien vanuit dit standpunt niet veel meer dan een dwaasheid. Dit ofschoon zij naar mijn inzicht wanneer u leeft in uw tijd voor u een tijdelijke, maar onvermijdelijke noodzaak wordt omdat je alleen door die beweging werkelijk deel kunt hebben aan het leven en beleven van de gemeenschap om je heen.

Het verschil van een schouwen in de tijd en buiten de tijd brengt dus nogal wat eigenaardige zaken met zich. Nu heb ik zo even reeds het een en ander er bijgehaald omtrent de kosmos. Ik heb daarbij zelfs op een zo simpel mogelijke wijze zelfs enkele einsteinse stellingen verwoord. Ik wil nog even verdergaan in die "werkelijkheid".

Wanneer de tijd varieert en voor allen gelijkmatig varieert in tempo zal dit van buiten de tijd kenbaar zijn. In de tijd zal dit echter niet opvallen. Wanneer b.v. alle beweging in het zonnestelsel trager wordt en ook uw klokken daarop reageren zal uw eigen tijdservaren dit niet konstateren. Voor u is en blijft uiteindelijk uw tijdsindeling en besef afhankelijk van de omwenteling van de aarde en haar baan rond de zon.

Geestelijk bezien is elke definitie van de tijd nog onbetrouwbaarder dan de verklaring van een minister dat hij over een bepaald probleem over een bepaalde tijd een voldoende verklaring zal afleggen.

Realiseer u: tijd bestaat voor ons omdat wij gebonden zijn in een reeks van waarnemings- en belevingsmogelijkheden. Elk ogenblik dat wij deze vaste volgorde en normen verlaten staan wij buiten elke gemeenschappelijke norm van tijd. Dan kans voor ons een persoonlijke tijd inwerking treden, waardoor wij vertraagd of versneld beleven en reageren t.a.v. anderen.

De mogelijkheid bestaat echter ook, dat wij innerlijk en als ik geheel tot rust komen. Op dat ogenblik is de tijd voor ons een volledig overzienbare factor van het bestaan, alle bestaande mogelijkheden binnen de tijd mede omvattende.

Het besef omvat verder alle combinaties van mogelijkheden. Wie dus werkelijk buiten de tijd staat kent geen tijdservaren meer, maar heeft wel een alomvattend besef van alle mogelijkheden en z.g. feiten.

Sta je een beetje buiten de menselijke tijd dan is het niet zo moeilijk om te konstateren dat de koers van de dollar b.v. de komende maanden n.g. iets hoger zal worden dan nu, maar dat deze na rond 9 maanden weer terug zal gaan lopen.

Zelfs dit is buiten de tijd zonder meer te konstateren. Alleen kun je de exacte duur in tijd nooit juist aangeven of kennen.

Wanneer ik dus spreek van rond 9 maanden zo hanteer ik een tijds-eenheid die tot uw tijdsindeling behoort. Het is echter geen waargenomen feit, maar berust op mijn persoonlijk gevoel van . . . tijd en vormt dus geen werkelijk betrouwbare aanduiding, maar is eerder een schatting. Er liggen niet zo erg veel grote veranderingen tussen uw punt nu en het punt waarop de koers weer valt. Daarom schat ik de tijd zo in.

Zo kun je ook andere zaken in de tijd inschatten zonder dat je daarvoor een andere bron hebt dan buiten de tijd geziene ontwikkelingsmogelijkheden plus persoonlijk gevoel en kennis van het heden.

Zo zal 1981 grote spanningen met zich brengen. Het is eveneens duidelijk dat in deze reeks van mogelijkheden die spanningen nog veel verder op zullen gaan lopen dan door de meesten onder u gedacht of verwacht wordt.

Dat er echter een oorlog hieruit zal ontstaan is uitermate onwaarschijnlijk, omdat er meer keuzen zijn waarin dit niet gebeurt dan waarin dit wel mogelijk wordt. Er is immers een zekere reeks van ontwikkelingen noodzakelijk voor er een konkrete oorlogsdreiging ontstaat en zelfs dan is er nog een aanleiding noodzakelijk.

Er zijn enkele van die mogelijkheden en oorzaken in het geheel dat overzien kan worden aanwezig. De moeilijkheid is alleen, hoe je dit in de tijd zoudt moeten plaatsen. Een van de kroonjaren, waarin de verdere ontwikkelingen - keuzen - bepaald worden blijkt inderdaad 1981 te zijn.

Een volgend kroonjaar, waarin gebeurtenissen samenvloeien ligt rond 1984. Spanningen, die zich in 1990 herhalen in nog sterkere mate. Daarna zijn de meeste mogelijkheden dermate vredig en voor het menselijke besef ook gunstig dat je de konklusie kunt trekken: indien de mensheid zichzelf aan het einde van 1990 nog niet vernietigd heeft, volgt er een lange periode van vrede, een soort "gouden eeuw".

De richting waarin de mensheid zich nu beweegt plus de reeks keuzemogelijkheden die er voor de mensheid bestaan kun je dus overzien zodra je je losmaakt van de tijd. Voor ik mijn inleiding ga afsluiten wil ik dit alles en ook het voorgaande nog even op uzelf betrekken.

Het is mogelijk dat u dingen "droomt" die er nog niet zijn. Maar u kunt nooit met zekerheid bepalen wanneer die in de stof optreden zodra u wakker wordt.

In de droom zijn echter soms indicaties aanwezig waardoor een bepaalde duur, een verloop van tijd, voor het werkelijk worden hiervan waarschijnlijk is.

Uit dergelijke dromen en gevoelens kunt u echter nooit met zekerheid weten wat er werkelijk voor u - en eventueel anderen - zal gaan gebeuren. U kunt dus nooit zekerheden geven, maar alleen waarschijnlijkheden stellen.

Maar het bestaan vaneen waarschijnlijkheid op zich is al belangrijk genoeg om er rekening mee te houden. Zekerheid heb je echter nooit.

Indien u op dergelijke voorgevoelens dromen, ingevingen e.d. wilt reageren geef ik u de volgende raad: wanneer het niet belangrijk is, vermijdt elk risico dat u als mogelijk aanvoelt. Ook wanneer u ongelijk hebt kan het u hoogstens wat tijd e.d. kosten.

Wanneer u gedreven wordt door noodzaken en verplichtingen die mede anderen betreffen, zo moet u het risico nemen, maar rekening houden met het feit, dat een bepaalde gebeurtenis plaats kan vinden. Neem alle voorzorgen die u redelijker wijs kunt nemen.

Blijkt u het mis te hebben gehad, stel uzelf dan te vreden met de wetenschap, dat u zich mogelijk als een dwaas hebt gedragen, maar dat het altijd nog beter is gek te zijn dan in dergelijke gevallen gelijk te krijgen.

Zeg bij voorgevoelens e.d. echter nooit alleen "waanzin, ik ga hieraan

voorbij". Wanneer u te maken hebt met een voorspelling, of die nu van een helderziende is, een horoscopist of mogelijk de president van de nederlandse bank, houdt er op de vooromschreven wijze rekening mee.

Trouwens, op het ogenblik zijn de beste en meest gehoorde voorspel- lers geleerden die zo weinig weten of zoveel en zoveel over zo weinig dat zij op grond daarvan uit het weinige berekenen van het vele zou moeten doen voor allen. Wat typerend is voor de huidige mentaliteit.

Nogmaals, waar ook de voorspelling vandaan komt, stel dat u geen risico zult nemen tenzij u door dit te doen tekort zoudt schieten tegenover anderen. Dat het tijd kost of enige ontzegging is minder erg.

De mensen zeggen tegenwoordig wel eens, dat tijd geld is. Maar te uwer informatie; de inflatie van tijd is nog veel groter dan die van het geld.

Op het ogenblik dat de voorspellingen niet waar blijken te worden moet je ook de ander geen verwijten maken, zeker wanneer deze paranormaal tot zijn voorspelling kwam.

De mogelijkheid blijft immers bestaan dat deze werkelijk in de tijd heeft geschouwd maar daarbij een deel van een parallelle of desnoofs zelfs hoofdlijn mogelijkheid heeft afgelezen die niet geheel waar werd.

Zeg steeds weer tot uzelf: ik houdt rekening met voorspelde gevaren maar laat mij daardoor niet beheersen. Wanneer/ Waarschuwende dromen denk te hebben houdt ik er rekening mee, maar laat mij niet beheersen.

En wanneer u zelf, helderziend of anders, uit kunt treden buiten de tijd en voor uzelf een reeks van gebeurtenissen voorziet, zo dient U ook dan daarmee rekening te houden, maar daarom uw eigen weg, die u volgens uw tijdsbewustzijn moet volgen niet zodanig veranderen, dat u daardoor iemand tot slachtoffer maakt of iemand in een gevaar plaatst dat zonder dit niet voor deze zou bestaan.

Alleen op deze wijze kan iemand die in de tijd leeft alle waarden die buiten de tijd bestaan en afleesbaar zijn zodanig gebruiken dat hij geen slachtoffers maakt en voor zich toch een grotere reeks mogelijkheden en meer zekerheid waar maakt.

Dit vrienden was mijn inleiding. Na de pauze krijgt u alle gelegenheid u over mij en mijn uitspraken te beklagen. Indien u dit alles nogal ingewikkeld vond: ik heb geprobeerd al te ambtelijke formuleringen te vermijden, maar u kunt op elk besproken punt uit de aard der zaak terugkomen.

Vragen die niet vallen binnen het kader van deze inleiding, ook wanneer zij schijnbaar daarbij aanhaken, zal ik niet beantwoorden. Al het andere zal ik benaderen met mijn beste weten en kunnen. Blijf ik zelfs dan volgens u soms wat vaag, zo moet u maar één ding onthouden:

Voor een mens is de tijd zo eenvoudig als de lucht die hij inademt, maar hij weet niet, wat zij is. Zijn hanteren daarvan is een automatisme. J ist daardoor is het zo moeilijk de mens duidelijk te maken hoe b.v. ee vis zich gevoelt in het water of hoe het is te bestaan zonder atmosfeer.

Ik heb desondanks een poging gewaagd en gun u nu enige tijd om na te gaan waar ik gefaald heb.

Tot straks.

—0—0—0—0—0—0—0—0—0—

Zo, nogmaals een goeden avond, vrienden.

Ik heb ik de pauze enkele gedachten opgevangen en ben tot de konklusie gekomen dat u het erg zwaar vond. Nu ja, het is altijd zwaar werk om

enig licht in enige duisternis te brengen. Maar nu zal ik dan proberen allereerst in te gaan op de vragen en opmerkingen uwerzijds die schriftelijk zijn binnen gekomen.

x Kunt u iets zeggen over tijdsverschuivingen die in de stof waarneembaar zijn?

- Dergelijke zaken zijn over het algemeen maar zeer beperkt waarneembaar daar een dergelijke "tijdsverschuiving" voortkomt uit een verandering van levensritme. Er zijn wel enkele voorbeelden hiervan te vinden.

Ik denk b.v. aan Joshua die volgens de overlevering tijdens een veldslag de zon stil deed staan. Feitelijk is dit onmogelijk zonder een wereldomvattende ramp te veroorzaken.

Maar er is een andere verklaring: de betrokken mensen waren natuurlijk erg geagiteerd. Zij moesten zo snel reageren, kregen zoveel indrukken te verwerken, dat het hen leek of alles veel langer duurde dan het deed. Zij hadden het gevoel, dat de zon aan de hemel stil had gestaan. Dit werd dan later als feit weergegeven.

Iets dergelijks zou je een gemeenschappelijke verschuiving van het tijdsbesef kunnen noemen, daar een groter aantal mensen hier een indruk opdeed die niet meer geheel synchroon was met het natuurlijke tijdsverloop als door de zon aan gegeven

Werkelijke breuken en verschuivingen in de tijd komen echter slechts zeer zelden voor in de zin, waarin ik dit woord begrijp. Wel treedt een dergelijke verschuiving en soms zelfs tijdelijke breuk in het tijdservaren op op het ogenblik dat het betrokken ik een verandering van dimensionale verhoudingen ondergaat.

Voorbeeld: door tijdelijk in een ander dimensionaal systeem binne te treden zal een zo grote verschuiving van tijdswaarden in u plaats kunnen vinden, dat daardoor uzelf en al wat daarbij betrokken was een soort sprong in de tijd heeft gemaakt.

Een dergelijk effect kan optreden wanneer men met zeer grote snelheden door de ruimte reist. Er ontstaat dan een discrepantie tussen boordtijd en wereld tijd: zelf beleeft men 3 maanden, op de wereld gaan 3 of meer jaren voorbij.

Ik heb dus welke enige voorstellingen die men met enige goede wil als tijdsverschuiving zou kunnen aanduiden, maar heb het gevoel dat dit niet in uw zin was. Wilt u preciseren?

x Ik heb wel gehoord, dat een overledene zich manifesteert vóór het moment van werkelijk overlijden. Ik beschouw dit als tijdsverschuiven.

- Volgens mij is dit geen wezenlijke tijdsverschuiving, maar een terugkoppeling bij een manifestatie vanuit een andere fase van bestaan waarbij het moeilijk is, de tijd van overlijden precies terug te vinden. De mogelijkheid begint in feite reeds bij de agonie wanneer men voldoende gekoncentreerd is. Voor de dood kan dan reeds een dergelijk beeld worden uitgezonden naar degenen aan wie men denkt.

Gebeurt dit vanuit een sfeer dan krijg je inderdaad een vermogen om de tijd geheel juist en precies te bepalen. Dan krijg je gevallen als de zeeman, die nat en verdronken zich tijdens de nacht stilzwijgend aan het bed van zijn vrouw opstelt om afscheid te nemen, terwijl hij in feite eerst twee dagen later werkelijk verdronk. Maar let wel; de gestalte was die van de verdronkene, compleet met alle tekens daarvan. Geen tijdsverschuiving dus, maar een niet juist oriënteren in de mensen wereld door gebrek aan synchroniteit tussen de geestelijke en de stoffelijke wereld.

Dergelijke zaken zijn inderdaad vele malen voorgekomen. Maar in al die gevallen wordt de verschijning eerst na de stoffelijke dood veroorzaakt en doet men er dus beter aan te spreken over een verkeerde tijdsorientatie

en niet van een tijdssprong of tijdsverschuiving.

Laat ons overigens niet vergeten dat iemand die in coma verkeert reeds dan voor zijn bewustzijn niet meer gebonden is aan de tijdsnorm zoals die voor de mens in de stof bestaat en dus reeds anomaliteiten kan veroorzaken.

x Kosmisch is er toch geen verschuiving mogelijk? De gevallen die u noemt zijn subjectieve waarnemingen.

- Inderdaad, maar tijd is nu eenmaal eveneens een subjectieve maat. Kosmisch bestaat er geen tijd, maar slechts gelijktijdigheid of, indien u het anders liever zegt: eeuwigheid.

Dat is hierbij juist onze moeilijkheid. Een mens kan denken in tijd. Hij kan denken in afstand. Maar hij kan zich geen gelijktijdigheid voorstellen waarbij geen verschil meer tussen gisteren, vandaag en morgen meer denkbaar is. Een geheel waarin alleen datgene wat in het brandpunt van het eigen besef valt wordt erkend en wel z danig dat daarin alles wat voor een mens heden, verleden, toekomst is samenvloeit.

Verandert het ik zijn eigen standpunt, dan verandert de som van deze waarden voor hem en zo zijn deelhebben aan en beseffen van een deel van deze gelijktijdigheid.

Ook hier lijkt het, of verandering mogelijk is. Maar ook hier blijkt zij voort te vloeien uit de beperktheid en daardoor mede de subjectiviteit van de waarnemer en niet uit de objectieve tijdloosheid waarin de gehele werkelijkheid met alle mogelijkheden volledig aanwezig en afleesbaar is.

x Als een mens concipieert is er sprake van twee eencellige wezens.

In de tijd van 288 dagen legt die wordende mens dan alle fasen van bestaan af, neemt hij meer dan een miljard keer in gewicht toe, zich voedende met het bloedplasma van de moeder. Daarna is zijn groei tot het einde van het leven gemiddeld niet meer dan 20 keer.

- U doet iets heel eigenaardigs. En u formuleert het heel aardig. Maar u vergeet daarbij wel één ding: Het eencellig wezen is, ook na wandpenetratie, geen mens. Het is op dat ogenblik een biochemisch mechanisme.

Wanneer door de juiste verstoring van cellevenswicht celdeling ontstaat is hierbij geen sprake van normale tijdswaarden, maar van een celceling die zich voortzet op grond van de celkerninhoud en wel steeds met het kwadraat van zijn aantal en dus ook massa.

Er is in feite sprake van een quadratuur van alle waarden en betekenis- en tot aan alle in de eerste cel aanwezige stimuli volledig uiting is gegeven. Bouwstoffen worden inderdaad o.m. uit het bloedplasma opgenomen.

Hier kan dan ook geen vergelijkend tijdsverloop berekend worden ook al zullen alle vormen van meercellige organismen tijdelijk enigszins benaderd worden door de celagglomeratie.

U kunt volgens mij desnoods nog stellen dat de eigenaardige en zeer complexe moleculairstructuur in de eicel en zaadcel in zich alle informatie bevatten omtrent alle evolutaire trappen, altans bij benadering, maar ook dit is niet geheel juist. Er is sprake van een door vele invloeden bepaald groeischema, waarin vormen voorkomen die gelijken op vroegere levensvormen op aarde, maar daarmee niet identiek zijn.

U noemt de - overigens zelden geheel juiste - tijd van 288 dagen. Dit is geen samenvatting van de gehele oergeschiedenis, maar eenvoudig de periode die de opbouw van alle oellen volgens ingelegd schema vergt.

Celdelingstijd wordt bepaald door celinhoud plus voeding. Gewichtstoename wordt veroorzaakt door het aantal cellen dat na deling zijn volledige grootte en gewicht bereikt.

Je kunt dus niet spreken over een versnelling van tijdsprocessen maar kunt de draagtijd alleen beschouwen als de periode die nodig is om onder gegeven condities en volgens het schema van de oerel het proces van deling en vermenigvuldiging te volbrengen tot de grenzen die zijn ingelegd door omstandigheden plus celkern-inhoud. Waarbij dit laatste alleen geldt voor meercellige structuren.

Nogmaals; hier is geen sprake van een gang door de tijd of een tijdsverschuiving, maar met een biologisch proces dat in feite op een mathematische reeks berust. Vergelijking met de periode die verlopen zou zijn tussen het eerste eencellige wezen en het eerste optreden van de mens is dan ook willekeurig, al kan ik begrijpen hoe men tot een dergelijke denkwijze kan komen. Voldoende?

Bij de geboorte blijkt als gevolg hiervan tijdelijk een traagheid op te treden, die gemeenlijk na rond 20 uren plaats maakt voor het normale groeiproces. Dit is een uitbreiding van celweefsels e.d. dank zij in het lichaam zelf aanwezige stimuli - door organen die dank zij de celinformatie zijn gevormd en pas functioneren wanneer de omstandigheden, zijnde voldoende rust, voeding, en zuurstof, - aanwezig zijn.

In de eerste periode worden overigens maar zeer beperkt en vaag indrukken van buiten opgenomen door het ik. Want het ego in de mens wordt in die eerste tijd nog sterk bepaald door de noodzaak zich vollediger te integreren met het nu zelfstandig geworden organisme. Eerst daarna treedt waarneming op naar buiten toe. In deze periode treedt een voortdurend aanpassing op aan de bestaande mogelijkheden tot ontvangst van signalen, waarbij een veelheid van signalen een juister gebruik en ontwikkeling van waarnemingsorganen ten gevolge heeft.

De ervaringen, de signalen van buitenaf dus, bepalen de afscheiding van groeihormoon en andere hormonen. Later komen hierbij nog bepaalde emoties die vanuit de hersenen worden aangewakkerd. Hierdoor zal op de duur een reeks van stoffen worden afgescheiden, die de afscheiding van groeihormoon steeds meer beperken en uiteindelijk tot stilstand brengen.

Ik ontdek, dat ik nu zondig tegen mijn eigen regel. Maar is dit u voldoende? Om volledig te zijn ondanks alles: veroudering ontstaat op het ogenblik, dat een vervuiling optreedt in het organisme waardoor cellen niet meer tijdig en niet eer volledig worden vervangen - hetgeen voert tot onvolledig functioneren van het organisme enz.

x Is uw medium buiten de tijd wanneer u zich van hem bedient zoals nu?

- In ieder geval in een ander tijdservaren. Maar het ik heeft ook de mogelijkheid om zich, zij geestelijk, weer in te schakelen in het tijdsverloop zoals dit op aarde geldt.

Onder meer is echter voor dit ik wel de mogelijkheid aanwezig om van het ene punt naar het andere te gaan, op aarde of in de sfeer, onder tussenliggende ruimten te behoeven doorschrijden.

In de geest is er inderdaad de mogelijkheid tot veelomvattende belevingen die door het ik ervaren meer tijd schijnen te vergen dan er op aarde na terugkeer blijkt te zijn verlopen. Voldoende?

x Zijn er mogelijkheden je tijdsbewustzijn kunstmatig te verlengen of te verkorten via meditatie of chemische middelen?

- Er bestaan mogelijkheden waarbij het eigen tijdservaren t.a.v. de omgeving inderdaad meer of minder veranderd wordt. Dit kan zowel geschieden als gevolg van bepaalde meditatie of liever concentratie oefeningen als ook door bepaalde chemische stoffen.

Pilescibine(?) en vele hennip producten b.v. geven je onder omstandigheden niet alleen een grotere gevoeligheid voor b.v. kleuren en zaken, die je anders niet waar pleegt te nemen, maar kunnen de eigen reactie versnellen of ook vertragen - afhankelijk van de gebruikte samenstelling - zodat je in wezen je tijd uitgebreid of beperkt hebt t.a.v. het tijdsbeleven van anderen.

Alleen: Bij versnelling van reactie wordt in verhouding meer energie door het lichaam gebruikt, zodat sneller uitputting denkbaar is, zeker mede omdat dergelijke middelen maar al te vaak de eetlust beperken.

De grote moeilijkheid bij dit alles is steeds weer, dat men hierdoor ook steeds meer het contact met de werkelijkheid van anderen dreigt te verliezen, zodat geen volledige communicatie meer mogelijk is, ook al meen je zelf gemeenlijk, dat deze wel bestaat. Je kunt dus wel tegen anderen spreken, maar niet meer in een redelijkheid en op een basis, die voor die anderen nog aanvaardbaar is.

In die toestand kun je echter vaak wel weer sneller scheppend werken, zij het dat het geschapene bijna altijd latere correctie van node zal hebben. Door versnelde reactie is het ook mogelijk ingewikkelder muziek te maken, sneller te dichten en dergelijke dingen.

Men is bij dit alles echter afhankelijk van de werking van het gebruikte product, deze is gemeenlijk niet lang en neemt af naarmate men er regelmatig gebruik van maakt. Bij gekocentreerde contemplatie echter is het niet alleen mogelijk, het eigen tijdsbesef te variëren, maar zal men ook het lichaam zo kunnen beïnvloeden, dat het eveneens veel trager of sneller als geheel functioneert. Opname van voeding e.d. is dan wel mogelijk, verwerking past zich aan het hogere tempo aan en alle voornoemde mogelijkheden bezit je ook dan, maar nu beheerst en daardoor voor een door jezelf te bepalen tijd te handhaven zonder grote lichamelijke schade. Voldoende?

x Kun je dan b.v. beter voetballen?

- Daar heb ik eerlijk gezegd de ballen verstand van. Daarom is het mij moeilijk om er een geheel zuiver en toch redelijk antwoord op te geven.

Mij dunkt dat b.v. een meditatief proces waardoor men eigen reactiesnelheid voor enige tijd met b.v. rond 10% verhoogt voor een voetballer, vooral een doelman, wel eens nuttig zou kunnen zijn. Je krijgt er in ieder geval meer mogelijkheden tot snel reageren en overzien door.

Aan de andere kant: voetbal is een teamsport. En bij een te grote opvoering van eigen reactievermogen denk ik dat je in de moeilijkheden komt om dat de anderen, ook je eigen teamgenoten, niet meer in staat zijn te reageren zoals voor een goed resultaat noodzakelijk zou zijn.

Met chemische middelen krijg je altijd nevenverschijnselen. Dezen vormen een nadeel, dat vaak alle voordeel overvleugelt. Je neemt dingen immers onder de invloed van deze zaken at anders waar dan normaal. Stel je voor dat er een speler op de grond ligt en dat je zijn kop op grond van de vorm voor de bal houdt. Je krijgt voor je het weet een rede kaart en wordt voorlopig naar huis gestuurd.

x Uit uw verhaal meen ik op te mogen maken dat zoiets als tijdreizigers niet kan bestaan. Klopt dit?

- Reizen in de tijd gericht op een vaststaand punt lijkt mij theoretisch wel mogelijk naar het verleden en eventueel terug tot het punt waarop men in het heden leeft. Je hebt immers bindingen met het werkelijke verleden, waarvan je het product bent.

Voor de toekomst geldt dit niet. Misschien is het mogelijk daarheen te reizen. Maar dan kom je terecht in een veelheid van mogelijkheden terwijl voor jezelf geen afstemming op een gemeenschappelijke werkelijkheid aanwezig is.

Wanneer je terecht komt op een parallel inplaats van de hoofdlijn die anderen zullen gaan volgen kun je mogelijk wel weer terugkeren, maar dan belandt je toch niet meer in je eigen wereld en je eigen tijd.

Dit alles is echter een nogal ingewikkeld probleem, dat ik hier slechts zijdelings aan kan boren. Wij krijgen in de toekomst te maken met z.g. mogelijkheidswerelden. Dit kunt u zich voorstellen als een parallelle ontwikkeling die kan ontstaan op elk ogenblik waarop een beslissing valt waarmede een groot deel van de mensen mentaal bezig is. Ik meen dat het aantal betrokkenen ten minste 1 tot 5 0/00 van de mensheid dient te bedragen.

De ontwikkeling van de wereld volgens een andere uitslag of keuze voor u nu bestaat is dan denkbaar. Hierin zal de ontwikkeling dan ook steeds verder gaan volgens die keuze. Het zou dus denkbaar zijn, dat er b.v. een parallelwereld bestaat, waarin Hitler de wereldoorlog heeft gewonnen. Of b. . een situatie, waarin Erik de Rode met een grote kolonisatie an Amerika is begonnen en daaraan europa deel deed hebben. Waardoor zoals u begrijpt alles wat door de ontdekking van Columbus is ontstaan wegvalt en ock dit werelddeel een andere naam krijgt dan die van Amerigo Vespucci.

Dit als voorbeeld.

Hebben die andere mogelijkheden dan enige werkelijkheid?

- Zolang je daarin bestaat hebben zij voor jou volledige werkelijkheids- waarde. Het menselijke besef zou zich zelfs kunnen verplaatsen van de ene werkelijkheidsschablone naar de andere. Daar komt het tebinste op neer. Maar nogmaals: het zou te ver voeren deze theorie en de feiten die er achter schuilen geheel te behandelen.

Ik wil alleen opmerken, dat je in een dergelijke andere schablone die nog dicht bij de oorspronkelijke werkelijkheid ligt alle personen of bijna alle personen en voorwerpen e.d. zult kunnen aantreffen die ook in die moederwerkelijkheid bestonden. Maar wel alles met lichte veranderingen. Hoe verder de schablone is afgeweken van de moederwerkelijkheid, hoe groter ook de verschillen en hoe groter de kans dat bepaalde personen daarin niet meer bestaan etc.

Daar kan worden verondersteld dat de binding aan de werkelijkheid bij een tijdreiziger in de toekomst gering zal zijn - anders maakt hij een dergelijke reis naar ik meen niet - zal het voor zo iemand erg moeilijk zijn om, wanneer hij al terug kan keren, terug te keren in die werkelijkheid waaruit hij is vertrokken.

Hierbij dient men ook rekening te houden met de belevingen die men in die toekomst opdoet, waardoor de afstemming van de eigen persoonlijkheid eveneens sterk beïnvloed kan worden.

Waarmede ik op een in feite te simpele wijze enkele facetten vaneen zeer uitvoerig en ingewikkeld onderwerp als antwoord op uw vragen voor u heb samengevat.

x Is het herbeleven van de tijd mogelijk voor ingewijden?

- Dit is afhankelijk van wat u beschouwt als een ingewijde. Aannemende dat een adeptus major zich door het verworven bewustzijn buiten de tijd leert verplaatsen zo kan hij elk willekeurig punt in de tijd van het verleden zonder meer herbeleven en vele mogelijkheden in de toekomst gadeslaan mits hij zich daarmee niet geheel vereenzelvigd.

Hij is dus niet alwetend. Want om dit te zijn moet je niet alleen in staat zijn alle kennis op te nemen, te vinden en te bevatten, maar dien je bovendien tussen alle details van kennen een synthese tot stand te kunnen brengen waardoor zij een eenheid van weten worden.

Ik meen dat iemand die zover is gekomen de menselijke vorm toch wel wat de benauwd zal vinden. zodat deze zich op een ander vlak zal bewegen dan het uwe.

Ik hoop hiernede uw vragen naar behoren te hebben beantwoord.

Beste vrienden, wij spraken over in de tijd, buiten de tijd en, zoals u mogelijk bemerkt hebt, begint nu de tijd te dringen ofschoon ik daar persoonlijk buiten sta.

Ik heb geprobeerd u enkele aspecten voor te leggen. De eindconklusie is misschien voor velen toch wat minder aanvaardbaar, maar ik wil deze toch nog even herhalen:

Het tijdsbeleven dat u kent is een subjectieve waarde, ook wanneer die subjectiviteit soms een groot aantal delen kan omvatten, die deze subjectieve tijds en wereldvisie onderling in stand houden.

Dit geldt zo goed voor mensen als b.v. voor sterren, planeten en zelfs geesten in bepaalde sferen.

Elke tijd wordt bepaald door het eigen levensritme. Op het ogenblik dat dit ritme niet meer bepalend is voor het ervaren of zelfs wanneer kenbare factoren van tijdsverloop tijdelijk ontbreken, wordt de tijd een variabele, waarin men willekeurig waardeert, maar ook waar kan nemen en op kan treden.

Dit is de verklaring voor vele helderziende waarnemingen en visioenen, de reden ook voor de vele fouten die vooral bij waarnemingen in de toekomst voortdurend weer optreden. Fouten die voor de meesten van u evident zijn: hoe vaak b.v. heeft men het einde van de wereld als niet gezien en verkondigd? Toch zit u nog hier.

Dit zou hoopgevend moeten werken voor allen, die in deze dagen steeds weer bedolven dreigen te worden onder de ondergangsgedachten van anderen.

Leef uzelf en leef uzelf in deze tijd. Da is uw stoffelijke werkelijkheid en uw grootste geestelijke mogelijkheid. Wanneer u met een andere werkelijkheid - buiten de tijd - gekonfronteerd wordt, beseft dan dat u deze wel als richtlijn kunt hanteren in de ervaren werkelijkheid, maar nooit als een zekerheid, een blijvende werkelijkheid kunt beschouwen. Want elke toekomst is voor u eerst waar op het ogenblik dat zij tot heden is geworden. En nooit voordien.

Wanneer u gekonfronteerd wordt met wezens uit de geest, met entiteiten van andere werelden, zo dient u te beseffen, dat hun tijdsgevoel anders kan en vaak zal zijn dan het uwe, dat hun mogelijkheden mede hierdoor bepaald wordt.

Wanneer je je dit alles realiseert is het eenvoudiger te leven in de tijd zonder al datgene wat buiten de tijd bestaat en mogelijk is als dwaasheid af te wijzen of je daaraan te binden met uitschakeling van eigen kritische vermogens.

In het laatste geval maak je een dwaas van jezelf. Een mens mag zijn eigen dwaasheid beseffen, maar een mens die zichzelf tot dwaas maakt door zijn werkelijkheid te verloochenen schept voor zich komlexen en problemen die ook buiten de tijd opgelost zullen moeten worden voor weer een meer reeel bestaan mogelijk wordt.

Ik hoop, dat u mij dit alles niet euvel duidt. Ik hoop ook in mijn beantwoording redelijk volledig geweest te zijn volgens de mogelijkheden waarover ik beschikte en dat mijn formuleringen begrijpelijk waren. Is dit niet het geval in uw ogen, mijn verontschuldiging. Vondt hetgeen ik zeide of een deel daarvan aanvaardbaar: doe er zo mogelijk eens iets mee.

Ik dank u voor uw aandacht. Goeden avond.

d.d. 6 februari 1981

(eerste deel hier en daar, vragen sterk bekort, vragen weggelaten.)